

Nedelji, rodod iz turniške fare. Turniški kaplan g. Godina je prestavljen k Sv. Juriju v Slov. goricah; g. Berden Jožef je imenovan za ekspozit-kaplana ia Hotizi. Obilo božjega blagoslova vsem na novih mestih!

Črenšovci. Banovina je poslala naši občini 4000 kg kornu brezplačno. Kornu se bo razdelila med najbolj potrebne. — Kelenc Verona iz Dolnje Bistrice je nastavljena kot redna učiteljica, do sedaj je imela le banovinsko službo. — Pravda med učiteljem g. Lipavcem in gđc. Anico Železnik je končana. Železnik je bila oproščena, ker je trgala svoje jagode, kar po zakonu ni kaznivo. — Naročniki, ki še dolgujete naročnino, pripravite denar. Pri vas se bodo oglašili naši širitelji. Plačajte, kolikor morete. Naročnino lahko plačate tudi pri g. kaplanu. — V nedeljo poje v naši cerkvi novo sv. mašo g. Zelko. Sam želi ljudsko petje, torej vsi mu zapojmo.

Beltinci. Ugledno hišo g. Fistra, trgovca v Beltincih, je zagrnila globoka žalost. Jediní sinček, štiriletni Tonček, je dne 28. junija po petdnevni bolezni v mariborski bolnišnici izročil svojo angelsko dušico Bogu. Starši so v njegovi nenadni in nagli bolezni storili vse, kar so mogli in znali, da bi svojemu ljubljencu rešili življenje, a vsa zdravniška veda ga ni mogla oreti. Božja previdnost je odločila drugače. V petek dne 28. junija, na praznik presv. S. J., smo ga ob obilnem številu otrok in odraslih spremili k večnemu počitku na domačem pokopališču. Ne samo naša človeška srca, ampak tudi božje Srce je imelo rado tega srčkanega in prikupljivega otroka, zato ga je vzelo k sebi v nebesa. Ko bi malemu Tončku bilo dano, bi se zdaj gotovo oglašal in tolažil svoje potrte starše in sestrice: »Nič ne jokajte! Mene nič več ne boli, pa se mi dobro godi!« Zalujočim preostalim naše iskreno sožalje! Gospo mamico pa še posebej tolažimo s pogledom na Žalostno Mater božjo, ki je tudi izgubila svojega ljubljene Sina, pa Ga je zopet našla. Nagrobni križ nam govori: Na svidenje nad zvezdami!

Naše skrbi. Ozrimo se nekoliko po naši krajin. V ta tih kot slovenske zemlje, kamor le malokdaj pride kak minister ali kak višji zastopnik oblasti, legajo velike skrbi bodisi v finančnem bodisi v socialnem oziru. Vsako le-

to odhaja po več tisoč naših najboljših delovnih sil v tujino, ali pa na državna dobra v državi. Res je, odhajajo in premnogokrat se po vrnejo trudni in izmučeni zopet v svoje rojstne kraje z borim zaslužkom bodisi v naravnih, bodisi v denarju, da potem žive brez zimo vsaj nekoliko mirnejše življenje. Odhaja jih tudi mnogo v tujino in premnogi se vračajo sicer z večjimi svotami v domovino, vendar so često njihova srca pobeljeni grobovi, ker v njihovih srcih ni več Njega, ki je večna Resnica in Življenje. Zato bi bilo zelo dobro, da se naša duhovščina loti ob odhodu sezonskih delavcev dela za duhovno osveženje. Delavec, ki gara od zore do mraka, često niti ne misli, kaj mu velela dolžnost do Boga. Je potem razumljivo, da zamre v njem v borbi za vsakdanji kruh ono sveto čustvo, ki ga rodi vera. Zato bi bilo zelo hvaležno delo, med odhajajočimi vzbuditi že ob odhodu v tujino ali na državna dobra strah božji, obenem pa ljubezen do Evharističnega Kralja, ki smo ga te dni tako slovesno počastili na veličastnem evharističnem kongresu v Ljubljani. Kaj nam koristi, če zaposlimo na tisoče delavcev in delavk, če jih pa duhovno zanemarjamo. Ta skrb nam bodi v bodoče najvažnejša naloga. Dru-

go, kar nas skrbi, je to, da ima ljudstvo vsa premalo denarja; finančne prilike so pri mnogih hišah tako borne, da se človeku zasolzi oko, ko jih vidi kakor negibne in skoro mrtve za vsako zboljšanje pri hiši. To malodušje da misliti zelo mnogo, kajti iz tega malodušja vstaja pot, ki često zahteva človeško življenje. Zato je tudi razumljivo tako velik razmah v tihotapstvu. Žrtev za žrtvijo pada kot sad razmer in borbe za zboljšanje finančnih prilik. Res je, da tihotapski posel pahne premnoge v prepad in celo v neizogibno smrt, vendar pa to nobenega tihotapca ne straši. Še mnogo drugih reči bi se dalo povedati, toda zaenkrat bodi dovolj.

Letošnja žetev. Vsi znaki kažejo, da se bo letošnja žetev dokaj dobro obnesla, če nam le bodo vremenske prilike prizanesle kake hujše hude ure. Četudi je pomladanska slana vsaj na videz prizadajala ogromno škode, se vendar rž kaže precej dobro. Pšenica bo letos marsikomu dala več, kakor je pričakoval. Oves je v bujni rasti in zelo lep. Tako bo, če nam bo naklonjeno nebo, spet precej v škrinjah naših ljudi, ki so povečini mali posestniki. Glede rodovitnosti bomo še poročali.

M. Geratič:

Ločilo duhov.

V kafarnauški shodnici je bilo. Množice ljudstva in številni učenci so bili zbrani okrog Kristusa, ki je govoril pomenljive besede: »Resnično, resnično vam povem, če ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.« Velika skrivnost božje ljubezni je bila razodeta, pa mnogi je niso hoteli razumeti. Govorili so: »Kako nam more ta dati jesti svoje meso in

piti svojo kri? Trda je ta beseda, kdo jo naj razume?« Evangelist poroča, da so mnogi Kristusa zapustili in šli svojo pot. Bila je ločitev duhov.

Tudi danes se ob sveti Evharistiji ločijo duhovi. Dve skupini sta: Na eni strani neverni, v zemskost zakopani ljudje. Borijo se za vsakdanji kruh, pri tem pa prezrejo kruh iz nebes — sveto Rešnje Telo Gospodovo. Govorijo kakor Judje. Ker ne vidijo, ne verujejo, v svoji oholosti, v zanašanju na svoj razum se ne morejo ponižati, da bi priznali čudež božje ljubezni. Na drugi strani pa vidimo veliko množico ponižnih, pa zato toliko bolj vernih ljudi, ki z apostolom Petrom govorijo: »Kam naj gremo, Gospod? Besede večnega življenja imaš. Mi verujemo, da si Ti Kristus, Sin božji!«

Po evharističnem slavlju, ki se je zadnje dni meseca junija vršilo v Ljub-

Pogoni za brezdomci.

Mestne oblasti v Moskvi napovedujejo nov velik pogon za zapuščenimi otroci, ki se potepajo v tisočih po mestu in v predmestjih in so postali javna nevarnost. V zadnjih treh tednih so oblasti napravile obširne racije in so polovile 1200 otroških brezdomcev. Za nekatere otroke so oblasti mogle izslediti starše in so jim jih vrnile, drugi pa so bili poslani v zloglasna državna otroška vzgojilišča, ki jih vodi tajna policija GPU. Vsega skupaj je bilo v zadnjih treh mesecih 11 tisoč slučajev, da so morala sodišča nastopiti proti potepuščemu otroku in kaznovati tudi starše zaradi zane-

Januš Golec:

Po divjinah Kanade

Ljudska povest po raznih virih.

Uvodna pojasnila in ogrodje povesti.

Torišče naslednje povesti je neizmerna severna pokrajina Amerike — Kanada. Meri 9.92 milijonov km². Prepletena je z velikimi rekami, posuta z velikanskimi ter manjšimi jezери in neizmerno bogata glede lesa, žita, premoga, zlata, srebra, platina, nikla, bakra in sploh vseh žlahtnih rud. Neizčrpno je njeno imetje na ribah ter zverjadi z dragocenim kožuhom ter iskanim mesom. Po celem svetu trgujejo s kožami kanadskih lisic, risov, vider ter medvedov. Neštete so črede severnih jelenov ter losov, ki se podijo po divjinah Kanade.

Neprijetna stran bogate ter rodovitne Kanade je dolgotrajna ter ostra zima, zameti ter posebne vrste siloviti vetrovi, kateri so zamedli na smrt na tisoče in tisoče iskalcev zlata ter drugih bolj redkih rudnin.

Kanada spada kot dominijon pod Angleško s svojo lastno vlado in s parlamentom v prestolnem mestu Ottawa.

Radi izredno hude zime z viharji je Kanada redko naseljena. Njeno prebivalstvo lahko delimo v: farmerje, traperje (lovce na kožuharje) ter iskalce vseh mogočih rud, ki se skrivajo pod zemljo ter v skalovju severne Kanade.

Glas o izrednih najdbah suhega zlata po severnih delih Kanade se je raznesel pred desetletji po svetu. Iz vseh delov sveta so vrele in se tiščale zlata željne množice v Kanado in predvsem v okraj Klondike, ki meji na polutok Alaske, in v pokrajine ob reki Yukon. Nekaterim je prineslo suho ter iz peska izprano zlato bogastvo; drugim in to pretežni večini je bilo prokletstvo in pogin!

Med kanadske izseljence je zašel v onih letih, ko je vse govorilo o zlatih poljih Kanade, Franc Gruber, rodod Nemec iz Worringen ob Renu blizu mesta Köln. Izselil se je kot sin kmečkih staršev prvotno v Združene države ter je postal »cowboy«, kar bi rekli po naše: čuvar ogrom-

Cirilova knjigarna

v Mariboru

nudi vedno najnovejše knjige:

Uloga Drago: Crawl prsno in hrbtno plavanje, Din 10.—

Dravska banovina Jugoslavija (album z naših gora), Din 30.—, na boljšem papirju Din 40.—

Undset Sigrid? Kristina Lavransova hči, katere III. del je pravkar izšel, broš. Din 85.—, vez. Din 95.—

Trsni izbor in vinski tipi za dravsko banovino, broš. Din 3.—

Naš kruh, evharistična izpoved inteligence, kart. Din 12.—

Presveti zakrament, premišljevanja o Gospodovi pričujočnosti v presvetem Rešnjem Telesu, broš. Din 16.—

Kalinšek: Slovenska kuharica, najnovejša izdaja vez. Din 160.—

Humek: Sadje v gospodinjstvu, kratek navod o ravnanju s sadjem, o domači sadni uporabi in o konzerviranju sadja in zelenjadi, broš. Din 42.—

Milčinski: Humoreske in groteske, broš. Din 45.—, vez. Din 60.—

Jani, naj zopet v našem narodu z vso močjo zaživi vera v Najsvetejši zakrament. Zlasti naš mladi rod, katerega obdajajo toliko nevarnosti, se naj zgrne rad in pogostokrat okrog božje mize. Le eno zdravilno sredstvo je, ki bo očuvalo naše ljudstvo pred vedno bolj prodirajočim strupom nenravnosti in brezverstva, namreč sv. obhajilo. Nič ne koristí, če tarnamo o slabih časih. Boljše in koristnejše bo, če opozorimo doraščajočo mladino, zlasti naše fante, bodoč gospodarje, občinske odbornike in sodelavce v javnem življenju na cibo-

rij. Grozeči narodovi nevarnosti moramo iti nasproti z Najsvetejšim Zakramentom. Ob evharističnem kruhu bodo zrastle junaške duše, katerim načela ne bodo na odpoved. Eno pogrešamo v naši dobi: odlučnih, borbenih katoliških fantov in mož. Komunizem vzgaja posebne izbrane čete ter jih pošilja na vse strani. Neverjetno žilavost, vztrajnost in pripravljenost na žrtve kažejo ti protikrščanski pokrepaši. Proti tem brezbožnim propagatorjem, ki se pojavljajo tudi med nami, bodisi v tej ali oni obliki, moramo tudi postaviti svoje katoliške »udarnike«. To bi naj bili zlasti naši fantje. Z isto požrtvovalnostjo in vztrajnostjo ter borbenostjo bi naj ti širili in utrjevali kraljestvo božje v srcih in dušah ljudi. Ali imamo mi ljudi, katere bi lahko brez škode poslali v nasprotni tabor z namenom, da tudi tam utirajo pot katoliški misli? Nimamo jih, ali pa vsaj premalo! Moramo jih vzgojiti. Ne moremo pa si misliti vzgoje takih izbranih in udarnih čet brez svete Evharistije. Sveta Evharistija je vir notranje rasti in napredka. Pot v višave človeškega usovršenja vodi le mimo tabernaklja.

Sveta Evharistija — ljubezen do nje je tudi danes znamenje pripadništva h Gospodovi armadi. Je znak zvestih Njegovih učencev. Kdor je resnično s Kristusom, se rad in pogosto krepča s Kruhom življenja. Oni, ki Kristusa ne marajo, so mlačni napram Njemu, omalovažujejo tudi sv. obhajilo, le poredko ali pa sploh ne pristopajo k mizi Gospodovi. Velja tudi tukaj: Kdor ni z menoj, je proti meni, kdor z menoj ne gradi, podira. Biti mlačen napram Bogu, ki je skrit v beli hostiji, omalovaževati sveto Evharistijo — se pravi, odpovedati se Kristusu Kralju.

Za nas vse, ali smo bili na evharističnem kongresu ali ne, velja resolucija mariborskega evharističnega kongresa: »Žarišče prave verske obnove je sveta Evharistija, mana, ki jo je pripravil dušam Zveličar Jezus Kristus, tolažba v

življenju in smrti. Zato kongres priporoča pogosto prejemanje sv. obhajila. Evharistični blagoslov se naj razliva v srca mož in žena, deklet in fantov.«

★

Hoče. Na splošno željo ponovimo v nedeljo dne 14. t. m., ob pol devetih zvečer, lepo uspelo igro »Slehernik«. Vsi tisti, kateri je še niste videli, pa tudi tisti, ki ste jo že videli: vabljeni!

Laporje. Naša fara se zopet pripravlja na veliko slavo. V nedeljo dne 21. julija, ob treh popoldne bo namreč priredila krásno narodno igro »Miklova Zala«. Ni skoro človeka, ki ne bi poznal ali že bil slišal o njeni bolestnotropki usodi. Strašni so bili časi, ko so se razsajali Turki po Rožni dolini. Krvavela je takrat naša slovenska zemlja, a imela je hvalabogu fante in može in žene in dekleta, ki so nam rešili vero in dom. Prireditelj bo nekaj edinstvenega. V lepi slogi se je združila cela župnija. Igrali bomo na prostem pred cerkvijo; nastopa okrog 100 oseb, narodne noše, Turki na konjih itd. Igro pripravlja znani prijatelj Laporčanov, g. bogoslovec Petančič, ki je lani učil »Izgubljenega sina«. On je igro spisal in priredil sam; igrali je še niso nikjer drugod, tako da bo pri nas prvokrat predvajana, kar daje še poseben čar. Ganljivo bo, kako ženejo ubogo krščansko rajo v sužnost. Za vsakogar bo veli o doživetje. Za prireditveni nastop vlada velikansko navdušenje. Od vseh strani vprašujejo in se priglašajo. Ker bo prireditelj v čisto narodnem duhu, naj bo udeležba kot na kakem malem taboru. Tudi Vas pričakujemo na prav veselo svidenje! Natančnejši spored bo prinesel naš list prihodnjič. Do takrat se pa odločite in agitirajte med znanci.

Makole. Prosветno društvo priredi v nedeljo dne 14. julija ob 15. uri v posojilniški dvorani v Makolah predstavo »Divji lovec«, igrokaz v štirih dejanjih. Prijatelji poštene zabave so vabljeni v obilnem številu!

Ali si že obnovil naročnino?

nih ameriških govejih čred. Živinorejci v Ameriki posedajo eden po deset tisoč in še več glav govedi ter konj. Za nego, oskrbo in ožuvanje tolikanj številnih čred je treba vsestransko izurjenih pastirjev na konjih, kateri so znani po svetu pod imenom »cowboy«.

Omenjeni Gruber je bil prevzet iz službe preizkušenega cowboya za paznika severnoameriškega naravnega čuda narodnega parka Yellowstone. Park obsega 8670 km² Namen ogromnega parka je: očuvati ameriške bivoie in drugo zverjad pred popolnim iztrebljenjem. Lov v Yellowstone je prepovedan in čuva živalsko bogastvo vojaška uprava s številnimi pazniki ter stražniki.

Sicer je pa park na vpogled vsem obiskovalcem, ki se ne morejo načuditi ognjenikom, bluvajočim mesto goreče lave vrelo vodo po nad 100 m visoko. Takih gejzirjev je v celem parku 84. Vse polno je tamkaj globokih sotesk, stranskih rokavov rek, šum, planot ter dolin, katere nudijo dovolj hrane ter zatočišč vsem raznim vrstam največjih in manjših divjih živali.

Po večletni državni službi je zvalil tudi Gruberja klic zlata iz čudovitega Yellowstone parka v družbi tovariša proti severu v Kanado.

S prijateljem se zaletita za zlatom. Po nepopisnih trudih in naporih zadeneta na nekaj precej dragocenejšega kakor je zlato in sicer na — platin. Nad vse žlahtno najdbo prodana v izrabo za težko svoto kanadski rudokopni družbi. Z nakazilom izkupička se podata iz divjin ledu, mraza ter samote severnega dela Kanade bolj proti jugu. Hočeta v mesta med veselo družbo, da pozabita na prestano gorje.

Na povratu srečata indijansko družino. Gruberjev tovariš reši sigurne smrti ženo indijanskega glavarja. V zahvalo za ozdravljenje zve iz indijanskih ust skrivnost: kjer da se nahaja suho zlato v kepah in kar na površju.

Z indijansko družino jo mahneta Gruber in njegov drug ponovno proti severu. Med nepopisnimi zaprekami, težavami in smrtnimi nevarnostmi najdeti zlati zaklad. Pri pogledu na neizmerno bogastvo pride do bratomornega zločina, radi katerega mora Gruber pred porotnike

marjanja vzgojnih dolžnosti. V 7000 primerih pa ni bilo mogoče najti niti očetov niti mater ter otroci o njih sploh pojma niso imeli...

Kaj vse poruši tajfun.

Japonski tajfun (silovit vihar) 21. sept. 1934 je omenjalo časopisje na celem svetu. Malo pa je znano, koliko škode je napravil grozni ter najsilovitejši vihar. Po državni ugotovitvi je zahteval zgoraj omenjeni tajfun 3000 človeških žrtv in med temi je bilo največ šolskih otrok. 14 tisoč oseb je bilo ranjenih, 10 tisoč osebam je bila uničena življenska možnost, odplavljenih je bilo 3000 hiš, porušeni 35 tisoč hiš, močno poškodovanih 44

Odprta noč in dan so groba vrata

Limbuš. V torek dne 2. julija smo spremili naš zadnjemu počitku veleuglednega in visoko spoštovanega moža Jurija Kaloha. Dosagel je častno starost 81 let. Pokojni je opravljal razna častna dela, med drugim je bil skozi 30 let cerkveni ključar, občinski odbornik, šolski svetnik ter oče ubogih Limbuške občine. Zadnji ga bodo najbolj pogrešali radi njegovega dobrega srca. Kakor je bil on dober oče ubogim, tako je bil tudi dober družabnik in dober gospodar. Zapustil je tri žalujoče sestre. Cerkvene obrede je opravil ob asistenci štirih gospodov duhovnikov domači g. župnik Bračič, ki je ob tej priliki imel v srce segajoči nagrobni govor. Rajnemu mir v Gospodu, žalujočim preostalim naše srčno sožalje! — V sredo dne 3. julija je bil pokopan na istem pokopališču g. Ivan Peršon iz Laznice, kateri je preminul v svoji najlepši moški dobi 42 let po dolgotrajni in mučni bolezni. Blag mu bodi spomin!

Gajovci pri Sv. Marjeti nže Ptuja. Velike spremembe so se vršile v teku enega meseca v znani Rižnarjevi rodbini. Dne 2. junija se je poročil najmlajši sin Joža, znan konjerejec lastnih žrebcev, z mladenko Kato Toplakovo iz znane hiše iz Mostov, župnije Sv. Lovrenc v Slov. goricah. Takrat je bilo v hiši veselje, sedaj po štirih tednih pa je žalost. Preminul je namreč dne 28. junija, zadet od srčne kapi, bivši gospodar in oče Franc Rižnar v starosti 68 let. Pokojni je bil kremenit značaj, mož katoliškega prepričanja, kar mu je zadnje čase vsled izvestnih ljudi gospodarsko dosti škodovalo, vendar je ostal neomajen kakor tudi njegova sinova. Bil je dober oče, podjeten gospodar ter priznan konjerejec, ki je včasih žrtvoval, včasih pa tudi dobil lepe tisočake. S svojimi krasnimi plemenskimi žrebci je bil poznan skoraj v celotno ptujsko-ormoškem srezu. Pa tudi v javnosti se je mnogo udejstvoval. Bil je med prvimi ustanovitelji šmarjetske hranilnice in posojilnice in njen dolgoletni

načelnik. Po vojni tudi mnogoletni načelnik krajevnega šolskega sveta pri Sv. Marjeti, dalje 11 let župan bivše občine Gajovci in pozneje odbornik velike občine Gorišnica. Bil je tudi predsednik stavbenega odbora za Slomšekov dom pri Sv. Marjeti in je kot tak prvi pripeljal kamenje in les za to stavbo ter se mnogo trudil, da se je stavba spravila pod streho. Tudi je bil večletni načelnik bivše Kmetijske podružnice ter bivše krajevne organizacije SLS. Pokojnega Rižnarjevega očeta smo pokopali v nedeljo dne 30. junija. Ob devetih se je na domu poslovil od pokojnega v imenu občine g. Muhlič, predsednik občine Gorišnica. Nato je bil spreved k župni cerkvi sv. Marjete, kjer je bila pozna služba božja. Po sv. maši se je dolg spreved pomikal na pokopališče. Na pokopališču sta se rajnega spomnila gospod kaplan Kuk in g. bogoslovec Laura ter sta navzočim opisala njegovo življenje in delovanje. Vsem, ki so pokojnega Rižnarjevega očeta hodili kropiti in ga spremili k večnemu počitku, stoterni: Bog plačaj!

Čadram. Pretekli ponedeljek dne 2. julija smo ob obilni udeležbi pokopali na tukajšnjem pokopališču posestnika in kolarja Franca Janca, ki je umrl v 57. letu svoje starosti. Kako je bil priljubljen, je pokazal njegov pogreb. Ob odprtem grobu mu je spregovoril domači gospod župnik Franc Hohnjec, povdarjajoč, kako skrben oče je bil pokojni, vesten rokodelc, zato je imel vedno dovolj dela; bil je vzgleden katoličan, ki je živel v vsakem oziru vzorno; iz njegovih ust niso slišali do-

mači nikdar kake slabe besede, tudi ne najmanjše kletvice. V čast si je štel, da je pri evharističnih procesijah vedno nosil nebo in upamo, da ga je evharistični Kralj, ki ga je pokojni tako rad spremljal v procesiji, že sprejel v rajsko nebo, kjer ni trpljenja, pa ne žalovanja. Bil je vedno zvest katoliškemu načelom in ni nikdar klonil glave, naj je prišlo karkoli; bil je res značajan mož, ki ga bomo zelo pogrešali. Ko se je gospod župnik v imenu rajnega obrnil do sosedov, prijateljev, sorodnikov in znancev ter že odraslih otrok in skrbne žene, se je porosilo oko slehernega, ki je bil navzoč. Moški pevski zbor mu je zapel pretresljivo »Blagor mu«. Vzgleden mož in skrben oče, počivaj v miru po težkem trpljenju! Žalujoci ženi, otrokom in sorodnikom naše iskreno sožalje!

Ruše pri Petrovčah. Sprejmi, zemlja, kar je tvoje! Sprejela je po dolgi in mučni bolezni (kostni jetiki), prevedeno s sv. zakramenti za umirajoče Antonijo Kač, po domače Korenko. Rajnica je nad sedem let bila priklenjena na bolniško posteljo, eno leto se sama niti premakniti ni več mogla. Bila je prava mučenica, ki je svojo bolezen trpela Bogu vdano in z nadčloveško potrpežljivostjo. Njenega pogreba se je udeležila ogromna množica ljudstva od blizu in daleč. Zapušča žalujočega moža in osem otrok, ki naj jim dobri Bog povrne vse, kar so dobrega storili ljubi mami in ji zvesto lajšali trpljenje! Dobri in odlični krščanski družini naše iskreno sožalje!

Pomoče pri Slovenjgradcu. Enkrat na leto pa se tudi mi smemo oglašiti v našem listu in sporočiti naše novice. Podmladek Rdečega

križa je z odraslo mladino pred kratkim nam priredil vesel dan. Igrali so »Lumpaci vagabunda« v režiji g. Vicočnika. Prav od srca smo se smejali, naša komika Klančnik Maks ter Cesar Ferdo sta se popolnoma uveljavila. Naši mali šolarčki pa so v svoji »Vino in voda« lepo zapeli. Naša napredna cerkvena ključarja gg. Ing. Vrhnjak Vinko in Hovnik Franc

tisoč hiš, poplavljenih 350 tisoč hiš, uničenih 13 tisoč čolnov in ladij ter poškodovanih 24 tisoč mostov. Ceste so bile poškodovane na 13 tisoč mestih. Na 52 tisoč mestih so se porušili jezi. 90 tisoč poljedelskih naprav je bilo poplavljenih in na stotine tovarn je bilo več ali manj poškodovanih.

Oklofutani medved.

Dijakinja iz Združenih ameriških držav se je peljala s tovarišicami v avtomobilu skozi zaščiteno ozemlje ali naravni park, po katerem se podijo divje zveri zavsem prosto. Med vožnjo je padla študentki ročna torbica na cesto. Avto je postal, deklina je skočila iz voza, da bi po-

v Ottawi. Na poziv predsednika sodišča slika porotnikom najbolj zanimive doživljaje iz svojega burnega življenja.

Po sodnih zapiskih sodišča v Ottawi je napisana ljudska povest »Po divjinah Kanade.«

I.

Hribovskega leva ali kugarja iz ameriškega skalnatega pogorja imenujejo Amerikanci na severu panter ali puma. Od pravega panterja se loči nekoliko po postavi, barvi ter velikosti, ki se menjavata z ozirom na okolico. Panther s skalovnih gor ima navadno svetlo kožo, katera prevzame sivkasto barvo skal. Je bolj okornega, nekako težjega telesa nego njegov afriški tovariš. Ta razlika je nastala gotovo radi tega, ker ameriški panter ali puma pleza po skalah in s teh napada ter se zaganja v plen.

V krajih, kateri so dostopni človeku, četudi se ta pokaže le redko kedar, je puma izredno boječ in se upa po dnevu le malokedar iz svojega skrivališča. Dan prebije kje visoko med kamnjem, spi, se solnči in opazuje z neverjetno bi-

strimi očmi dolino pod seboj. Njegov sluh je istakotako oster kakor njegovo oko. Če mu grozi nevarnost, jo sliši pravočasno, da se ji izogne nevidno. V noči se spusti iz skrivnega brloga, da zalezuje jelena ali losa, katerega je izsledil med dnevnim počitkom. Poslužujoč se najbolj globokih sotesk in goščav, se plazi proti plenu. Njegova zvitost ter divjost raste v razmerju s časom, ko je moral tičati v skrivališču brez hrane. Dobro rejen puma vlovi od sedem žrtev, katere zalezuje, le eno. Lačen puma pa je povsem drugačna zver. Plazi se liki kača. Nekako čuti plen s sigurnostjo jastreba. Ne dela večjega šuma nego senca. Zna se skriti za kamen ali grmič, ki bi komaj nudil kritje kuncu. Nato pa skoči z grozno silovitostjo in zgreši le redkokedaj svojo žrtev. Če se držijo kremplji izstradanega pume mesa, ne spustijo več.

Puma zasleduje redkokedaj plen, katerega je zgrešil pri prvem naskoku. In sicer radi tega ne, ker ga jezi prvi neuspeh, ali se pa zaveda da bi imel drugi poskus še manj izgleda. Najlažji plen pume je los (severnemu jelenu podobna